

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Peter Nikolai Borgen

Citation: Ploug, Carl: "Peter Nikolai Borgen", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 134.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid68128/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Peter Nikolai Borgen.

Der flyver Toner over Belt og Fjord,
Til Barndomshjemnets stille Dal de trænge;
Lyt, gamle Fader! til det fjorne Kor!
Gjenkjender Du paa Røsten dine Dreng?
Dem er det, der, saa tidt din Stemme klang,
Stod om din Stol, en taus, opmærksom Klyuge,
Hvis Tunger løstes af en indre Trang,
Hvem Hjertets Kald fik lært engang at synge.

Vær hilset, Gubbe med de mange Aar,
Med Kinden furet og med Issen kullet,
Som vandrer om blandt Blomsterne i Vaar,
Imens din Samtid raadner under Muldet!
Thi Livets kjæle Lyst forsmaa'de Du,
Men var til Savn og Møje altid rede,
Derfor Du staar i hærdet Kraft endnu,
En knudret Eg, skudt af den jydskede Hede!

Vær hilset Du, som skrev din Viden ind
Med dybe Træk i Barnets bløde Tanke,
— Mens Orm og Møl fortære tykke Bind,
Staa hinc Cifre talende og blanke; —

Som forskede med indadvendt Blik
Naturens skjulte Kræfter, Livets Gaade,
Mens Drengens Videlyst i Eje fik
Hvert Sandhedsblink, din tause Grublen naa'de!

Du var ej blot hans Lærer, men hans Ven,
Til hvem med sikker Tillid han sig klynged;
Hans unge Kraft oprejste Du igjen,
Naar Mismod, Tvivl og Sorg hans Bryst betynged;
Du tøjlede hans kaade Overmod
Og Lidenskabens vilde Flamme slukked,
Du varede ham for Snaren ved hans Fod,
Og Livets Scene for hans Blik oplukked.

En Saadan var Du, ligegyldig, om
Bifald og Hæder udenfra Du vandt Dig,
Det var ikkun din gode Villie, som
Fast med Discipleus Ve og Vel forbandt Dig;
Og Skolen var din Lyst, dit rette Hjem,
Var Maalet for din Stræben og din Tænken,
Din Kundskab og dit Liv var viet dem,
Som sad derinde lyttende paa Bænken.

Men Parcen drejer Tænen, Lustrer fly, —
Livskraften modnes, ældes og forsvinder;
Det Gamle maa fortrænges af det Ny,
Som snart kun lever selv i blege Minder;

Snelokket Vinter bli'r den grønne Vaar,
I Gruset styrte Templer og Kolosser;
Den Godes Virken kun ej brat forgaar,
Kun hvad af Aanden fødtes, Tiden trodser.

I to og tred've Aar sad uforsagt
Og ufortrøden Du paa Lærestolen;
Nu viger ogsaa Du for Tidens Magt,
Nu er fuldendt din vaante Gang „paa Skolen“.
De Faa, der virkede med Dig som Mand,
Alt længe slumre under Grønsværdækket,
Discipelklyngen spredtes vidt om Land;
Men Du staar ensom, nærvæd Gravens Rand,
Med Taarers bittere Glands i Sølvskægget.

Dog, kjære Gamle! Du er ikke glemt,
Fordi maasko Dig Verden vender Ryggen;
Trofaste Hjerter har dit Billed gjort,
Mens disse slaa, det dølges ej af Skyggen.
Besad din Aand ej Ørnens Blik og Flugt,
Har end dens Grublen lidet Nyt udgrundet,
Saa straaled Hjertets Renhed dobbelt smukt,
Og det har Dig din Plads i Hjerter vundet.

Du skal forladt ej famle til din Grav
Igennem Livets Taage, Skæbnens Mørke,
Skjønt ingen Søn, din Alders Støttstav,
Er gangen frem af dine Lænders Styrke;

Du var en Fader kjærlig, varm og huld
Engang for hver Discipel, — det sig lønner:
Barnløs, Du fik af Børn et talrigt Kuld,
Thi, Fader, Vi er' alle dine Søner!

Vor Tanke flyver over Belt og Fjord
Til Barndomshjemmet tidt og mangesinde;
Hvergang den dvæler der, den kjærlig snor
Sin Blomsterkjæde om „den Gamles“ Minde.
Vær trøstig! løft dit Hoved, let for Sorg!
Buk ikke under for ukjendte Smerter!
Hist venter Dig din Tak i Himlens Borg,
Her lever den og dø'r med vore Hjerter!
Gamle Disciple.

Jenny Lind.

Der gaar en Susen gennem Svcas Skove,
Hvor Granen hvisker sømt med Birkens Kviste;
Mod Klippen ruller sig Mælarens Vove,
For, trykket mod dens kolde Barm, at briste;
Og i den stille Aften Taagen drager
Sit hvide Slør henover Sø'r og Moser,
Dugtaaren perler paa de friske Roser,
Og Droslen smeltende i Busken klager.